పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టి

రత్నమ్మ కథ

1991 ఫిబ్రవరి నెల. ఇరాక్ దురాక్రమణ. కువైటు దేశమంతా యుద్ధం చేసిన భీభత్సంతో, ప్రాణభయంతో, గాయాలతో, బాధతో విలపిస్తోంది. తుపాకి మోతలతో, బాంబుల దాడులతో భయంకరమైన శబ్దాలతో దద్దరిల్లిపోతోంది.

కువైటు ప్రజలు ప్రాణభయంతో పరుగులు తీసారు. కరెంటు సప్లై నిలిచిపోవడంతో దేశమంతా గాఢాంధకారం అలముకుంది. కువైటు కరెన్సీ నోట్ల విలువ పడిపోవడంతో అవి చిత్తుకాగితాల్లా మారిపోయాయి. ఆహారం దొరకడం కష్టమయిపోయింది. నీటి వసతి కరువైపోయింది. కనీస అవసరాలు తీరక జనం కలవరపడ్డారు. ఇరాక్ సైనికులు పెట్రోల్ బావుల్ని తగలబెట్టడంతో ఆకాశమంతా దట్టమైన పొగ ఆవరించుకుంది. ప్రాణాలు కోల్పోయిన ఆప్తులకోసం, కనిపించని కుటుంబాల కోసం, ఇరాకీయులకు పట్టుబడిన తనవారి కోసం, ప్రాణాలతో మిగిలిన వారు గుండెలు బాదుకుని రోదిస్తున్నారు. కొంతమంది కర్కోటకుడైన సద్దాంను తిడుతూ శాపనార్థాలు పెడుతున్నారు.

భయం, బాధ, ఆవేదన ప్రతి హృదయంలో గూడుకట్టుకున్నాయి.

ఇంట్లో వున్న పది రొట్టెల్ని పేపర్‌లో మడిచి ఒక పొట్లంగా కట్టి కాసిన్ని కీరా, టమాటా ముక్కలు తరిగి ఒక ప్లాస్టిక్ డబ్బాలో సర్దిపెట్టింది ఫాతిమా. వీటితోపాటు ఒక జామ్ బాటిల్, కాస్తంత ఛీజ్‌ను కూడా ఓ ప్రక్కన చేతిసంచిలో చేర్చి పెట్టి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని బాధగా నిట్టూర్చింది ఆమె.

ఇంట్లో చివరికి మిగిలినవి ఇవి మాత్రమే.

రెండు రోజుల్నుండి మంచినీళ్ళు తాగి జీవిస్తోంది మామా ఫాతిమా. తన ఇద్దరు బిడ్డలకు ఒక్కో రొట్టెముక్కను పెట్టి వారం రోజులుగా వారిలో ప్రాణాల్ని నిలబెడుతోంది.

రాత్రింబవళ్ళు కన్నీటితో ప్రార్థన చేసి ఆమె అలసిపోయింది. శరీరంలో శక్తి కరువైపోయింది. జీవితంపై ఆసక్తి చచ్చిపోయింది. ఇద్దరు పిల్లల కోసం ఆమె తన ప్రాణాల్ని నిలుపుకుంటూ జీవిస్తోంది. ఏదో ఆశ. కాలం కరుణించి మరలా మంచి రోజుల్ని ముంగిట నిలిపితే మునుపటి వైభవం కళ్ళతో చూడాలి అనేది ఆమె కోరిక. కానీ ఆమె ఆశలు గాలిలో పెట్టిన దీపంలా రెపరెపలాడుతున్నాయి. గత నాలుగునెలలుగా వారు ఒక భవంతిలోని సెల్లార్‌లో ఒక మూలగా వున్న స్టోర్ రూమ్‌లో తలదాచుకుంటున్నారు. అది కిటికీలు కూడా లేని అతి చిన్నగది. గాలి కూడా బయటనుండి చొరబడటానికి ఆస్కారం లేదు. చలికాలం కాబట్టి సరిపోయింది. లేదంటే ఎడారి వేడికి వారు పెనంలో వేయించే రొట్టెల్లా మాడి మసి అయి ప్రాణాలు వదిలేసేవాళ్ళు.

కరెంటు లేదు. తిండిలేదు. నీళ్ళు లేవు. కట్టుకోవడానికి బట్టలు కూడా లేవు. వున్న ఒక జత బట్టలతోనే నాలుగు నెలలనుండీ కాలం గడుపుతున్నారు. ఆ యింటి పనిమనిషి రత్నమ్మ ఒక చింకి చాపను ఎక్కడో వెతికి సంపాదించగా ఆ చాపపై బిడ్డలు ఇద్దర్నీ పడుకోబెట్టి కటిక నేలపై మామా ఫాతిమా, ఆ పనిమనిషి రత్నమ్మ పడుకుని కాసేపు కునుకు తీస్తున్నారు.

ఆ స్థితిలో దుర్భరమైన పరిస్థితిలో వారికి కంటికి కునుకు వస్తుందా? కడుపుకు తిండి సహిస్తుందా? అసాధ్యమే!! రొట్టెల్ని అమర్చిపెట్టిన సంచిని ప్రక్కన వుంచి ఆవేదన హృదయాన్ని ఆవరించగా కన్నీరు విడుస్తూ మోకాళ్ళపై కూలబడి "బిస్మిల్లా రహమాన్ రహీమ్" అంటూ ప్రార్థన చేసింది మామా ఫాతిమా.

ప్రార్థన ముగించి తలెత్తిన ఆమె ముఖం స్వేదంతో తడిసిపోయి వుంది. కళ్ళు పట్టరాని కోపాన్ని నింపుకుని ఎర్రజీరలతో నిండి అగ్నిజ్వాలలను కురిపిస్తున్నాయి. ఎవరిమీదో తెలియని కోపం, కసి. హృదయం నిండా ఆవేదన ఆక్రోశం కలగలిసి మనిషి తూలిపోతోంది. నిలువెల్లా వణికిపోతోంది.

"యా. అల్లా నువు ఎంత నిర్దయుడివి. ఎందుకు మాకెంత కష్టం తెచ్చి పెట్టావు? మాకు కష్టం వచ్చినా మేము భరించగలము. కానీ ఏ పాపం ఎరుగని పసిబిడ్డల్ని ఎందుకు ఇలా శిక్షిస్తున్నావు? కడుపునిండా తిండిలేక అలమటించి పోతున్నారే? కటికనేల మీద నిద్రపట్టక విలపిస్తున్నారే? జ్వరంతో, జబ్బుతో శరీరం నీరసించి పోయి, శక్తిలేక, అల్లాడిపోతున్నారే?

చిన్నరూములో కాలకృత్యాలు తీర్చుకోవడానికి ఆస్కారం లేక, దుర్గంధ భరితమైపోయి వెలుతురులేక, గాలిలేక ముక్కులు మూసుకోవాలనిపిస్తోందే? ఎలా? ఇలా ఎన్నిరోజులు జీవించాలి? ఎపుడు దీనికి అంతం? ఈ దౌర్భాగ్యుల జీవితాలకు ముగింపు లేదా? నువు దేవాది దేవుడవు, సృష్టికర్తవు. మా జీవితాలను ఏ విధంగా నిర్ణయించావు? ఎందుకిలా పరీక్షిస్తున్నావు?

ఎన్ని రోజులు, ఎన్ని నెలలు ఇలా గడపగలం? కాలాన్ని బలవంతంగా వెనక్కి నెట్టగలం?" ప్రార్థిస్తూ ఆలోచిస్తూ మోకాళ్ళపై నున్న ఫాతిమా అలాగే ప్రక్కకి తిరిగి జ్వరంతో మూలుగుతున్న కొడుకు అబ్దుల్లా నుదిటిపై తన చేతిని వేసి జ్వరతీవ్రతను గమనించడానికి ప్రయత్నించింది. సెగలు పొగలుగా కాలిపోతున్న చిన్ని అబ్దుల్లా శరీరం ఆ తల్లి హృదయాన్ని కలత పరిచింది. ఏం చేయాలో తోచనట్లు, అలాగే తన తలను నేలకు ఆనించి కళ్ళు మూసుకుంది మామా ఫాతిమా. ఆమెను, ఆమెలో కలిగే భావోద్వేగాల్ని, బాధను చూస్తున్న రత్నమ్మ భయపడింది. మూలన కూర్చుని వున్నదల్లా పైకి లేచి వచ్చి మామా ఫాతిమాను కంగారుగా కుదిపింది. స్పృహ తప్పిందేమో అనే అనుమానం కలిగింది రత్నకు.

ఫాతిమాలో కాసేపు చలనం లేకపోయేసరికి రత్నమ్మ భయపడిపోయింది. ఆమె ప్రాణం గాలిలో కలిసిపోయిందేమో అని ఆమె తల్లడిల్లిపోయింది. కానీ ఆశ్చర్యంగా పైకి లేచి కూర్చుంది మామా ఫాతిమా.

"రత్నా.. నువు కంగారు పడకు. ఇంకా నాలో ఊపిరి వుంది. ఇద్దరు బిడ్డల్ని ఇలాంటి పరిస్థితిలో విడిచి నా ప్రాణం పోదుగాక పోదు. నా భర్త. ఆ ఇరాకీ సైనికులను చంపుతుంటే ఈ కళ్ళతో చూడాలి. నా కోపం చల్లారాలి. ఒక్కో ఇరాకీ శరీరం ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి ఎడారిలో కాకులకు గద్దలకు ఆహారంగా పడవేయాలి. అపుడే నా హృదయానికి శాంతి" అంటూ పిడికిళ్ళు బిగించి నిప్పులు కక్కింది మామా ఫాతిమా.

మామా ఫాతిమాలో ఇంకా మిగిలివున్న శక్తిని, పట్టుదలను చూసి సంతోషించింది రత్నమ్మ.

1990 ఆగస్టు నెలలో కువైటు దేశాన్ని సద్దాం ఆక్రమించగా దాదాపు ఐదునెలలుగా వీళ్ళు గాలి చొరబడని ఆ చిన్నగదిలో లోపల గడియవేసుకుని ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని భయంగా కాలం గడుపుతున్నారు.

పట్టుపరుపులపై పవళించాల్సిన బిడ్డలు కటిక నేలపై జ్వరంతో దొర్లుతున్నారు. తిండి దొరకడం గగనం అయింది. కనీస అవసరాలు తీరని దుర్భర పరిస్థితి. మామా ఫాతిమా భర్త అలీ స్వతంత్రపోరాట యోధునిగా మారిపోయాడు. తనతోపాటు ఇంకా పదిమందిని కలుపుకున్నాడు. కత్తులు, కొన్ని తుపాకులు సంపాదించి ఒక పాడుబడిన ఇంట్లో తలదాచుకుంటూ కనిపించిన ఇరాకీ సైనికులపై దాడిచేసి వారి ప్రాణాలు తీయడమే తమ లక్ష్యంగా పెట్టుకున్నారు.

సిరిసంపదలతో తులతూగుతూ సంతోషంగా జీవించే కువైటు దేశం ఇపుడు తుచ్ఛులైన ఇరాకీయ కబంధ హస్తాలతో చిక్కుకుని విలవిలలాడుతుండగా అలీ హృదయం భగ్గున మండింది. ఇరాకీయుల దౌష్ట్యానికి, దుర్మార్గానికి అతడి రక్తం మరిగింది. సద్దాం ఎంత కఠిన హృదయుడో, ఇరాకీ సైనికులు ఎంత క్రూరులో అతనికి బాగా తెలుసు. అయినా కూడా ప్రాణానికి తెగించి, తనతోపాటు కొందరిని చేర్చుకుని ఖురైన్ అనే ఏరియాలో ఒక పాడుబడిన ఇంటిని స్థావరంగా మలుచుకుని ఇరాకీ సైనికులపై తిరుగుబాటు మొదలుపెట్టారు. ప్రాణాలకు తెగించి నిద్రాహారాలు మాని, కర్తవ్య దీక్షలో మునిగి వున్న భర్త అలీ గురించిన చింత ఎక్కువైంది మామా ఫాతిమాకు.

ఏ క్షణంలోనైనా సరే ఎలాంటి దుర్వార్త వినాల్సి వస్తుందో అని ఆమె భయపడుతోంది. ఇటు బిడ్డల ఆరోగ్యం క్షీణిస్తుంటే గుక్కెడు పాలైనా కాచి వారికి తాగించలేని దుస్థితికి ఆమె తల్లి హృదయం తల్లడిల్లుతోంది.

నాలుగునెలల క్రితమే ఇండియానుండి వచ్చిన పనివారందరూ సరిహద్దులను దాటి జోర్డాన్ చేరి అక్కడ భారత ప్రభుత్వం తమకోసం పంపించిన విమానాల్లో ఎక్కి చాలామంది తమ దేశానికి తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. అలాగే కువైటులో వున్న పరదేశులందరూ కూడా తమకు తెలిసిన దారులగుండా ప్రాణాలు చేతపట్టుకుని పరుగెత్తి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ సమయంలో మామా ఫాతిమా తన పనిమనిషి రత్నను పిలిచి "రత్నా మీ భారతదేశానికి జోర్డాను నుండీ విమానాలు సిద్ధం చేసారు. నువు ఏదో ఒక విధంగా జోర్డాను చేరుకుని అక్కడినుండి మీ దేశానికి వెళ్ళిపో. ఎందుకంటే ఇక్కడ మాతోపాటు వుంటే నీ ప్రాణానికి ముప్పు కలుగవచ్చు. నీకోసం నీవాళ్ళు, పిల్లలు ఎంతగానో ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. నువు వెళ్ళకపోతే వాళ్ళు భయపడి దిగులు పడతారు. వారికి నీ క్షేమ సమాచారం తెలియజేయడానికి కనీసం ఫోను సౌకర్యం కూడా లేకుండా పోయింది. మాకు ఈ కష్టాలు తప్పవు. చావో, రేవో మేము తేల్చుకుంటాం. మాతోపాటు నువు ఇక్కడ తిండి, నీళ్ళు లేకుండా ఎన్నిరోజులు వుండగలవు? నువు తొందరగా బయలుదేరి ఎవరినో ఒకరిని తోడు కలుపుకుని ఈ దేశ సరిహద్దులు దాటి జోర్డాను చేరుకో" అని ప్రేమగా చెప్పింది.

రత్న తన మాటలు విని వెంటనే వెళ్ళిపోతుందని మామా ఫాతిమా భావించింది. కానీ రత్న అక్కడినుండి కదల్లేదు.

"(ఆన మాయి రూ) నేను వెళ్ళను మామా. మిమ్మల్ని ఈ పరిస్థితిలో వదిలిపెట్టి నేను ఎలా నా దేశం వెళ్ళగలను? వెళ్ళి అక్కడ సంతోషంగా ఎలా వుండగలను? ముఖ్యంగా చిన్న పిల్లవాడు అబ్దుల్లాను విడచి నేను ఎలా వుండగలను? పెంచిన ప్రేమతో నా హృదయం తల్లడిల్లిపోదా? నేను మిమ్మల్ని విడిచి వెళ్ళడం జరిగేపనికాదు. అది అసాధ్యం. దయచేసి నన్ను వెళ్ళమని చెప్పకండి. చావైనా, బ్రతుకైనా మీతో పాటే. మీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డు వేసి మిమ్మల్ని కాపాడతాను. ముఖ్యంగా చిన్న అబ్దుల్లాను విడిచి నేను వుండలేను వీడిని కాపాడవల్సిన బాధ్యత నాకు వుంది" స్థిరంగా, నిశ్చయంగా చెప్పింది రత్న.

రత్నలోని ప్రేమకు, స్థిరనిశ్చయానికి, పట్టుదలకు, మామా ఫాతిమా ఆశ్చర్యపోయింది. ఎంతో గర్వపడింది. మిగతా కువైటు ఇళ్ళల్లో పనిచేసేవారు ఇంట్లోని విలువైన వస్తువులు, బంగారం లాంటివి దోచుకుని పరిగెత్తి తమ దేశాలకు పారిపోయినట్లుగా మామా ఫాతిమా విని వుంది. కానీ వారందరికంటే భిన్నంగా రత్న, తమకోసం తన ప్రాణాన్ని అడ్డుగా వేస్తా అనడంతో ఆనందంతో ఆమెకు నోటిమాట రాలేదు. సజల నయనాలతో కృతజ్ఞతగా రెండు చేతులు జోడించి రత్నకు నమస్కారం చేసింది ఆమె.

మనుషుల్లో ఇంకా మానవత్వం, మంచితనం, మిగిలే వున్నాయని రత్న రుజువు చేసింది.

తిరుగుబాటుదారులు కొందరు ఖురైన్ ప్రాంతంలో వున్నారని తెలియగానే ఇరాకీ సైనికులు, జల్లెడ వేసి, ప్రతి ఇంటినీ గాలిస్తున్నారు. మారణాయుధాలు కలిగిన ఆ ముష్కరుల ముందు కత్తులతో, నాటు తుపాకులతో ఎదురు నిలిచి వీరు ఏ మాత్రం

పోరాడగలరు? అది అసంభవం. ప్రాణాలు కోల్పోవడం తథ్యం. ఇది తెలిసిన నిజం. అందుకే మామా ఫాతిమా చిన్న శబ్దం వినపడినా కూడా ఉలిక్కి పడుతోంది.

ఇపుడు భర్త అలీ కోసమే మిగిలిన పది రొట్టెల్ని సంచిలో సర్దిపెట్టింది ఫాతిమా. అయితే ఆ సంచిని ఎలా రెండు వీధుల అవతల వున్న ఆ యింటికి తీసికెళ్ళి అందించాలా అని ఆమె ఆలోచిస్తోంది. దారిలో ఏ ఒక్క ఇరాకీ సైనికుడి కంటపడినా ప్రాణం మీదేకాదు. తన శరీరం మీద కూడా ఆశ వదులుకోవాల్సిందే. శరీరాన్ని వేధించి, ఆడుకుని హింసించే కామాంధులు వాళ్ళు. ఆ స్థితి ఎంతో దుర్భరం, ఊహించలేనిది. వారి కంటపడటం అంటే ప్రాణంతో చెలగాటం ఆడటమే. మరి ఎలా? ఆకలితో అలమటించే భర్తకు, తోటివారికి ఈ కొద్ది ఆహారాన్ని ఎలా అందించాలి? ఆమెకు ఏ మార్గమూ కనబడటంలేదు. ఆ యింటి గేటుదాటి రోడ్డుపైకి వెళ్ళిన మరుక్షణమే ఆమె వునికిని కనిపెట్టగలరు ఇరాకీ సైనికులు. ప్రతివీధికీ వారు కాపలా కాస్తున్నారు. కనిపించిన ప్రతిమనిషినీ నిలబెట్టి, అన్ని వివరాలు అడిగి, వారి దగ్గర వున్న ధనం, ఆహారం దోచుకుని పంపిస్తున్నారు. అలా కనిపించిన వారు కువైటీలు అయితే అంతే సంగతులు. ఇక ప్రాణం మీద ఆశ వదులుకోవాల్సిందే వారు పెట్టే చిత్రహింసలు భరించడానికి సిద్ధం కావాల్సిందే

మరి ఇపుడు ఎలా అక్కడికి వెళ్ళి ఈ రొట్టెల్ని అందించడం? ఆలోచనలో పడింది మామా ఫాతిమా. మెల్లగా రత్న పైకి లేచింది. ఆ సంచిని తన చేతిలోనికి తీసుకుంది. ప్రశ్నార్థకంగా రత్నవైపు చూసింది మామా ఫాతిమా. "మామా.. నేను వెళ్ళి ఈ ఆహారాన్ని బాబా అలీకి ఇచ్చి వస్తాను" చెప్పింది స్థిరంగా.

"వద్దు... వద్దు నిన్ను ఇబ్బందుల్లోకి నెట్టడం నాకిష్టంలేదు. ఇప్పటికే నీ దేశానికి వెళ్ళకుండా నువు మాతోపాటు వుండి అన్ని కష్టాలనూ అనుభవిస్తున్నావు. జీతం ఇవ్వలేకపోయినా కడుపుకు సరైన తిండికూడా నీకు పెట్టలేకపోతున్నాను. బాబా దేశాన్ని రక్షించుటకై తన కర్తవ్యంలో మునిగి మమ్మల్ని మరిచిపోయారు. ఈ కష్టసమయంలో మాకు తోడుగా నువు నిలిచి మాకెంతో సహాయం చేస్తున్నావు. నీ ఋణం ఏమిచ్చినా తీరదు. నువు లేకపోతే పిల్లలు నేనూ ఏమయిపోయి వుండేవాళ్ళమో? తలచుకుంటేనే భయంగా వుంది.

నిన్ను ఇంకా కష్టాల్లోకి నెట్టడం భావ్యం కాదు. నువు ఇక్కడే పిల్లలకు తోడుగా వుండు. ఏదో ఒక విధంగా నేనే అక్కడికి వెళ్ళి ఈ రొట్టెల్ని వారికి అందించి వస్తాను. వాళ్ళు ఆహారం లేక కృశించిపోయి వుంటారు. ఈ కొన్ని రొట్టెలు వారి ప్రాణాల్ని నిలబెట్టి కాస్త శక్తిని అందిస్తాయి" అంది మామా ఫాతిమా.

చిన్నగా నవ్వింది రత్న. " మామా మీ బాధ నేను అర్థం చేసుకోగలను. నేను భారతీయ స్త్రీని. నేను కనిపించినా ఇరాకీ సైనికులు ప్రాణహాని చేయరు. అదే మీరు కనుక కనిపిస్తే మిమ్మల్ని ఎంతో వేధించి ప్రాణం తీస్తారు. నేను ఏదో ఒకటి చెప్పి తప్పించుకుని తిరిగి రాగలను ఆ అవకాశం నాకు వుంది. కాబట్టి మీరు వెళ్ళాలి అన్నా తలంపు మానివేసి ఆ చేతి సంచిని ఇలా ఇవ్వండి" అంది రత్న.

ఇక మాట్లాడటానికి ఏమీలేక మౌనంగా సంచిని రత్న చేతికి అందించింది మామా ఫాతిమా.

సంధ్య చీకట్లు కువైటు పట్టణాన్ని ముసురుకుంటున్నాయి. రోజంతా వెలుగును పంచిన సూర్యుడు అలసిపోయినట్లు, తనకు కూడా విశ్రాంతి అవసరమే అంటూ పడమటి కొండల్లోకి జారుకుంటున్నాడు. ఆకాశమంతా అరుణిమను పులుముకుని ఏదో ప్రమాదాన్ని సూచిస్తోంది. మామాను తలుపు గడియ వేసుకోమని చెప్పి, సంచిని చేతిలో పదిలంగా పట్టుకుని ఆ గది తలుపు తెరుచుకుని మెల్లగా అడుగు బయటపెట్టింది రత్న. రోడ్డుపైకి వచ్చి అటూ ఇటూ చూసింది. ఆ రోడ్డు చివర ఇరాకీ సైనికులు కొందరు నిలబడి సిగరెట్లు తాగుతూ మాట్లాడుకుంటూ నవ్వుకుంటూ నిశితంగా పరిసరాల్ని గమనిస్తున్నారు. ఆడది కనిపిస్తే వారి కళ్ళలో తెలియని ఆనందం కనిపిస్తోంది. పరదేశులను ఏమీ అనడంలేదు కానీ కువైటు స్త్రీలు కనిపిస్తే, దొరికితే మాత్రం వారికి విందు భోజనం లభించినంత ఆనందం కలుగుతోంది.

ధాన్యమైతేనేమి, ధనమైతేనేమి, అది స్త్రీ దేహమైతేనేమి దోచుకోవడమే వారి కర్తవ్యంగా మారింది.

రత్నకు ఆ భయాలేమీలేవు. రత్నకు అరబిక్ భాష బాగానే వచ్చు. ఇరాకీ సైనికుల కంట పడితే ఏదో ఒక జవాబు చెప్పి తప్పించుకోగలను అనే ధీమా ఆమెలో వుంది. అందుకే రొట్టెల సంచిని రెండు చేతుల్తో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని ఆ వీధిలో వడివడిగా ముందుకు నడుస్తోంది. వారి కంట పడకుండా ప్రక్క సందులోకి తప్పుకుని చాటుగా ఎవరికంటా పడకుండా వెళ్ళి బాబా అలీ వుంటున్న పాత ఇంటిని చేరుకోవడమే ఆమె లక్ష్యం. ఎడమవైపు మలుపు తిరిగి సందులోకి మరలిపోవడానికి ప్రక్కకి అడుగులేసింది. అంతలో చూడనే చూసాడు ఆ సైనికుల్లో ఒకడు.

"హేయ్ విను ఇంతె, హోగఫ్ (ఆగు) అక్కడే ఆగిపో" అంటూ గట్టిగా కేకలేసి పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నడిచి దగ్గరకి వచ్చాడు. రత్న ఏమాత్రం భయపడలేదు. భయపడితే వాడికి ఇంకా అనుమానం పెరుగుతుందని ఆమెకు తెలుసు. అందుకే ఆగిపో అనగానే, అక్కడే ఆగి ఉన్నచోటే ధీమాగా నిలబడింది.

ఆమెను సమీపించిన ఆ సైనికుడు "వైనరూ ఇంతె సును హోదె (ఏయ్ ఎక్కడికి వెళుతున్నావు?) చేతిలో ఆ మూట ఏమిటి? " అని అడిగాడు క్రిందినుండి పైకి పరీక్షగా చూస్తూ.

ఆమె తొట్రిల్ల లేదు. కాస్త దీనంగా మొహం పెట్టి "అజ్జీ (అయ్యా) నా భర్త ఆ ప్రక్క వీధిలోని ఒక ఇంటిలో డ్రైవరుగా పనిచేస్తున్నాడు. అతడికి ఆకలి వేస్తుంటుందని కొన్ని రొట్టెలు సంచిలో వుంచి తీసుకెళ్తున్నాను. ఇవి అందించి పదినిముషాల్లో మరలా ఇదే దారిన తిరిగి వస్తాను" చెప్పింది రత్న ధైర్యంగా.

"ఏదీ ఆ సంచిని చూపించు. నిజంగా అందులో రొట్టెలే వున్నాయా?" అడిగాడు అతడు ఒక్కడుగు ముందుకు వేసి ఆ సంచిలోకి తొంగి చూస్తూ.

"అవును అజ్జీ, చూడు. నేను నిజమే చెపుతున్నాను. ఇందులో రొట్టెలు కాస్త జామ్, ఛీజ్ వున్నాయి అంతే" అంది నమ్మకంగా రత్న.

సంచిని తెరిచి చూచి అందులో ఆమె చెప్పినట్లుగా రొట్టెలే వున్నాయని నిశ్చయించుకుని "సరే వెళ్ళు" అంటూ దారి వదిలాడు ఆ ఇరాకీ సైనికుడు.

బ్రతుకు జీవుడా అనుకుంటూ ప్రక్క సందులోకి తిరిగి వారిని ఏమార్చడానికి అక్కడనుండి మరో సందులోకి కూడా తిరిగి అక్కడనుండి తాను వెళ్ళాల్సిన ఇంటివైపు తన అడుగుల్ని వేసింది రత్న.

ఆ ఇల్లు సమీపించే కొలదీ ఆమె గుండె రెట్టింపు వేగంతో కొట్టుకుంది. అడుగులు తడబడుతున్నాయి. ఏదో భయం, వణుకు ఆమెను ఆవరించింది. ఎక్కడైనా, చుట్టుపక్కల ఇరాకీ సైనికులు వున్నారా? తనని చాటుగా వెంబడిస్తున్నారా అని చుట్టూ ఓసారి నిశితంగా పరిసరాల్ని పరిశీలించింది. ఎక్కడా ఏ అలికిడీ వినిపించలేదు. మనుషుల ఉనికి ఎక్కడా కనపడలేదు. తడబడే అడుగులతో ఆ పాత ఇంటిని సమీపించి మెడ ఎత్తులో వున్న ప్రహరీగోడను కష్టం మీద ఎక్కి అవతలకి దూకింది.

ఆ యిల్లు బాబా అలీకి స్నేహితుడైన యూసెఫ్‌ది. ముందు ఒకటి రెండుసార్లు మామా ఫాతిమాతో కలిసి రత్న అక్కడికి వచ్చి వుండటంతో ఆ యింటి స్వరూపం కాస్త అవగాహనకు వుంది. అంతకు ముందు, వైభవంతో, సంపదతో, కళకళలాడుతుండే ఆ యిల్లు ఇపుడు పాడుబడినట్లుగా కళావిహీనంగా వుంది. పరిసరాలన్నీ నిశ్శబ్దంగా వున్నాయి.

మెల్లగా వెనుక దారిగుండా వంట గదిలోకి ప్రవేశించి అక్కడి నుండి హాల్లోకి వచ్చింది రత్న.

అంతే.. అక్కడ దృశ్యం ఆమెను భయభ్రాంతురాలినిగా చేసింది. నోరు తెరిచి భయంతో గట్టిగా కేక వేయాలన్న తలంపును బలవంతంగా అణచుకుంది రత్న. హాలంతా పగిలిన వస్తువులతో చిందరవందరగా వుంది. ఆ వస్తువుల మధ్యలో చెల్లాచెదురుగా పడివున్న

ప్రాణంలేని దేహాలు వాటినుండి కాలువలుగా ప్రవహించిన రక్తం గడ్డకట్టి వుంది. నిర్ఘాంతపోయింది రత్న. కాసేపు చేష్టలుడిగి చలనం మరచి అలాగే నిలబడిపోయింది. వెంటనే ఆమెకు ఇంటివద్ద ఆశగా భర్తయైన అలీ క్షేమసమాచారం కోసం, తన కోసం ఎదురు చూసే మామా ఫాతిమా గుర్తొచ్చింది. కలవరపడిపోయింది. తిరిగి ఇంటికి వెళ్ళి మామా ఫాతిమాకు ఏమి జవాబు చెప్పాలి? ఏ విధంగా ఇక్కడి నుండి తిరిగి ఇల్లు చేరాలి? ఆలోచనలతో, ఆవేదనతో తల గిర్రున తిరుగుతున్నట్లయి, తూలిపడపోయింది. కళ్ళలో నీళ్ళు జలజలా రాలాయి. "అబ్బూ" (నాన్నా) అని కలవరించే ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు కళ్ళముందు మెదిలారు. దుర్మార్గులైన ఇరాకీ సైనికులకు ఎదురు తిరిగి ప్రాణంతో భూమిపై జీవించడం కల్ల. ఆ విషయం ముందే బాబా అలీకి మామా ఫాతిమాకు కూడా తెలుసు. ఇలా జరుగుతుందని ముందే ఊహించి అనుక్షణం కలవరానికి, కలతకి లోనయ్యేది మామా ఫాతిమా. ఒకసారి తల విదిలించి ఆలోచనలను వదిలించుకుని చుట్టూ చూసింది రత్న. తుపాకి గుళ్ళకు గురయిన దేహాలన్నీ ఛిద్రమైపోయాయి. రక్తంతో తడిసి గుర్తుపట్టడం అసాధ్యంగా వుంది. కానీ వారిలో బాబా అలీ బాగా తెలుసు కాబట్టి గుర్తుపట్టడం సులభమే. ఇంకా అతడు ప్రాణంతో మిగిలి వుంటే సంతోషమే. ధైర్యం చేసి ముందుకు కదిలి, ప్రతి దేహాన్నీ పరిశీలించసాగింది రత్న. ఏ ఒక్కరిలోనూ చలనం కనిపించలేదు. శ్వాస ఆడటమూ లేదు. ప్రాణం పోయి చాలాసేపయినట్లుగా వుంది. ఒక చెక్క బీరువా క్రింద కనబడింది బాబా అలీ మృతదేహం. చేతిలో నాటు తుపాకీ ఇంకా అలాగే వుంది. కళ్ళు పట్టుదలగా పైకి చూస్తున్నాయి. కానీ వాటిలో జీవం లేదు. ఒక్కసారి ముక్కువద్ద చెయ్యిపెట్టి శ్వాస ఆడుతుందో లేదో అని పరిశీలించింది రత్న.

ఊహూ.. శరీరంలో చలనం, వేడి వుందేమో అని చెయ్యి పట్టుకుని నాడి చూసింది. అక్కడ కూడా చలనం లేదు. అప్పటికే శరీరంలో వేడి చల్లారి, చల్లబడిపోయి వుంది బాబా అలీ దేహం. తనని పనిమనిషిలా కాకుండా స్వంత చెల్లెలిలా గౌరవంగా చూసుకున్న బాబా అలీ ఇకలేడు అన్న విషయం జీర్ణించుకోవడం ఆమెకు సాధ్యం కాలేదు. కన్నీరు ఆగలేదు.

మామా ఫాతిమాకు ఈ విషయం తెలిస్తే తట్టుకోగలదా? ఈ వార్త విన్న క్షణమే ఆమె గుండె ఆగిపోతుందేమో? ఎలా? చెప్పడమా? చెప్పకుండా దాచి పెట్టడమా? తేల్చుకోలేని సందిగ్ధంలో భారమైన హృదయంతో అక్కడనుండి బయలుదేరింది రత్న. ప్రహరీ గోడను దూకి వచ్చిన దారివెంటే అడుగులు వేసి ఇంటిదారి పట్టింది రత్న. ఆతృతగా తీసికెళ్ళిన రొట్టెల సంచి ఆమె చేతిలో అలాగే పదిలంగా వుంది. దాన్ని పొదవి పట్టుకుని ఇల్లు చేరింది. చీకట్లు ముసురుకున్నాయి. దారిలో ఏ సైనికులూ ఆమెకు ఎదురుపడలేదు.

ఎంతో ఆరాటంగా, రత్న కోసం ఎదురుచూస్తూ కాలుగాలిన పిల్లిలా ఆ చిన్నగదిలో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్న మామా ఫాతిమా బయట తలుపు కొట్టిన శబ్దంతో పాటు, రత్న పిలుపు వినబడగానే తొందరగా తలుపు తీసింది.

విషాద వదనంతో, దుఃఖంతో వున్న రత్నను చూసి "ఏం జరిగింది? అక్కడ బాబా అలీ ఎలా వున్నాడు? అంతా క్షేమమే కదా? బాబా అలీ నా గురించి, పిల్లల గురించి ఏం మాట్లాడారు? ఏం చెప్పారు? రొట్టెలు తిన్నారా?" అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది మామా ఫాతిమా.

మాటలు కరువయ్యాయి, కన్నీళ్ళు మిగిలాయి. ఆ సమయంలో. రత్న పరిస్థితి వివరింప శక్యం కానిది. మామా అడిగిన ప్రశ్నలకు బదులు చెప్పకుండా ఏ జవాబు చెప్పేశక్తిలేనట్లు చేతిలోని రొట్టెల సంచిని మామా ఫాతిమాకు అందించి రోదిస్తూ క్రింద కూలబడిపోయింది రత్న.

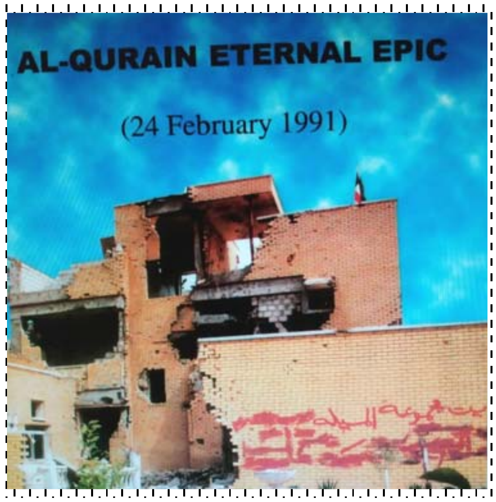

1991 ఫిబ్రవరిలో ప్రాణత్యాగం చేసిన అమరవీరుల సంస్మరణార్థం కువైటు గవర్నమెంటు... ఆ యింటిని అలాగే వుంచి "స్వతంత్ర పోరాట యోధుల స్మారక గృహంగా" మార్చింది. ఇప్పటికీ సందర్శకులు వచ్చి చూసి అలనాడు అశువులు బాసిన ఆ పోరాట యోధులను స్మరించి నమస్కరించి వారి త్యాగాన్ని గుర్తుచేసుకుంటున్నారు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments